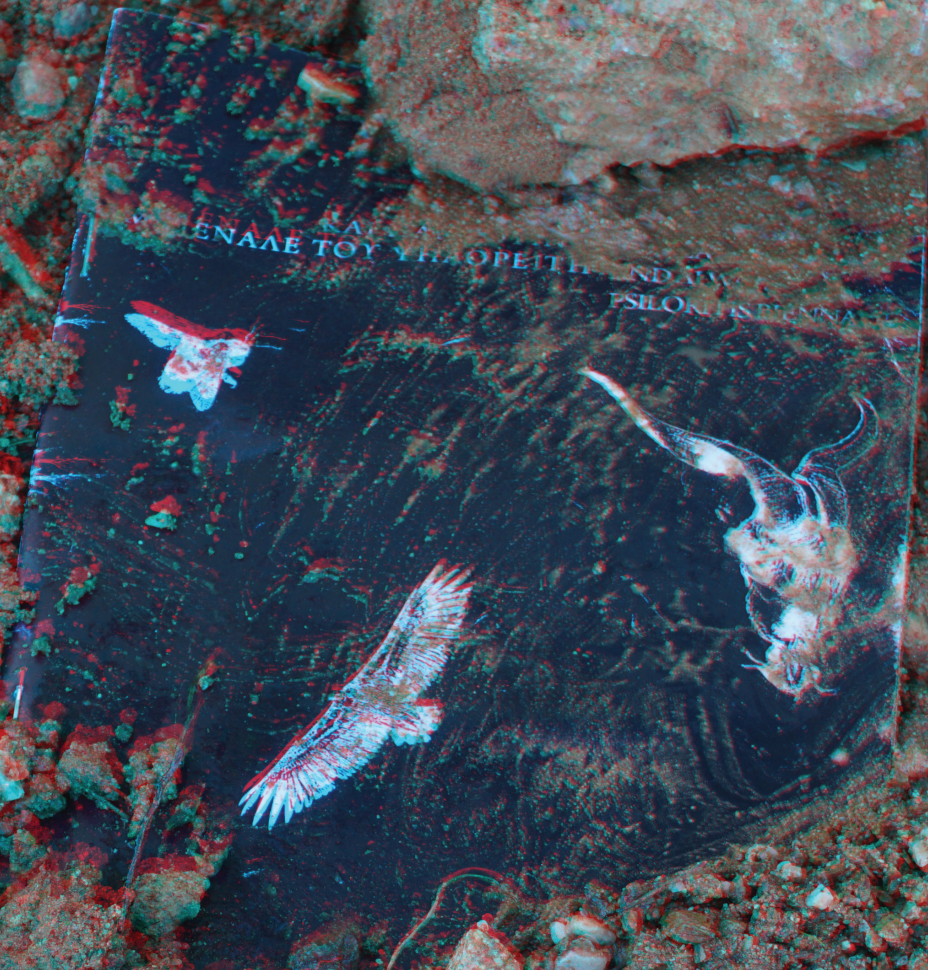

ΦΑΡΑΣΙ

ζιν. zine

Τεύχος 01 / Χειμώνας 2024
Το τεύχος που βγήκε από τη λάσπη

φαράσι.ζιν
Τεύχος 1 / Χειμώνας 2024

Το φαράσι είναι ένα ζιν του Τμήματος Αρχιτεκτόνων Μηχανικών του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας Εργαστήριο Ιστορίας, Θεωρίας και Εννοιολογικού Σχεδιασμού για την Αρχιτεκτονική, την Πόλη και το Περιβάλλον Συντονισμός: Φοίβη Γιαννίση, Ίρις Λυκουριώτη, Φανή Παραφόρου
Σύνταξη και σχεδιασμός τεύχους: Σταμάτης Σχιζάκης
© 2024 φαράσι
© Έργου Χίλιοι ήχοι από το όρος Ίδη: Νίκος Αρβανίτης

Το Φαράσι είναι ένα φανζίν που αφιερώνει τη δράση του στο χώμα, τον αέρα, το νερό, το βουνό ή τη θάλασσα. Ετυμολογία: αραβικά فشارا φαράσα, η πεταλούδα, γιατί το σχήμα του φαρασιού μοιάζει με ενήλικη πεταλούδα. Η πεταλούδα είναι έντομο της τάξης των Λεπιδόπτερων. Γεννιέται σε μορφή αυγού και όταν γίνεται κάμπια (προνύμφη) οι αδένες της εκκρίνουν λεπτά στρώματα μεταξιού χτίζοντας ένα κουκούλι στο οποίο μετατρέπεται σε χρυσαλίδα. Βγαίνοντας από το νηματοειδές περίβλημα παίρνει τη μορφή ενήλικης πεταλούδας με φτερά. Οι πεταλούδες είναι φυτοφάγες και το μεγαλύτερο τμήμα τους παρουσιάζει περιπτώσεις σεξουαλικού διμορφισμού.

ζιν / zine
Το φανζίν είναι μια μορφή έκδοσης συνδεδεμένη με την αντικουλτούρα και την υποκουλτούρα, με τον δημόσιο αλλά μειοψηφικό και μη-κυρίαρχο λόγο. Κατά κανόνα, πολιτιστικοί θεσμοί και εκπαιδευτικά ιδρύματα δεν ήταν επίσημοι υποστηρικτές αλλά υπήρξαν οι κύριοι χώροι διακίνησης και παραγωγής, έστω και αν αυτό γινόταν με παρασιτικούς όρους.

φαράσι / farasi
Το Φαράσι μου μαζεύει από χάμω ό,τι έχω σκουπίσει κι έχει φέρει ο αέρας, τα πόδια, τα παπούτσια: χώμα, φύλλα, ψίχουλα, βλασταράκια, τρίχες του σκύλου και δικές μας, χαρτάκια, τσιμέντο, σκόνη και μαλλί, γιατί η καθεμία σαρώνει τα δικά της σκουπίδια, σκουπίδια του τόπου και του οίκου της - και κάθε σάρωση προϋποθέτει σύστημα και κοντινή παρατήρηση του πατώματος. Πού να πετάξουμε ό,τι μαζεύει το φαράσι μας;

Το Φαράσι.ζιν εκδίδεται από το Εργαστήριο για την Ιστορία την Θεωρία και τον Εννοιολογικό Σχεδιασμό του Τμήματος Αρχιτεκτόνων του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας. Σε κάθε τεύχος του πρώτου κύκλου προσκαλείται ένα πρόσωπο για να παρέμβει μέσω του ζιν στη δημόσια σφαίρα. Ανάλογα με τα μέσα που χρησιμοποιούνται σε κάθε τεύχος, αυτό διανέμεται με διάφορους τρόπους, ως ψηφιακό αρχείο ή έντυπο.

farasi.zine
Issue 01 / Winter 2024

farasi is a zine of the Department of Architecture of the University of Thessaly Workshop for History, Theory and Concept Design for Architecture, the City and the Environment Coordination: Phoebe Giannisi, Iris Lykourioti, Fani Paraforou
Editing and design of present issue: Stamatis Schizakis
© 2024 farasi
© A Thousand Sounds from Mount Ida: Nikos Arvanitis

Η Πρώτη, τελευταία και παντοτινή μπιενάλε του Ψηλορείτη

Η Πρώτη, τελευταία και παντοτινή μπιενάλε του Ψηλορείτη είναι μια ιδεατή καλλιτεχνική διοργάνωση με πραγματικά έργα τα οποία όμως γίνονται γνωστά μέσα από αυτοσχέδιους καταλόγους αφού κανείς δεν μπορεί να παρευρεθεί σε μια έκθεση στην δυσπρόσιτη κορυφή ενός βουνού, ακόμα και αν υπήρχε πρόσκληση. Σαν μια συναυλία που δεν πήγε κανείς, αλλά έγινε γνωστή από την ηχογράφηση, τα έργα που τοποθετούνται ή υλοποιούνται στα μονοπάτια και στην κορυφή του βουνού καταγράφονται με σκοπό την παρουσίαση τους από ένα έντυπο, που τουλάχιστον στην αρχή, κυκλοφορεί από χέρι σε χέρι.

Το πιο πρόσφατο έργο που υλοποιήθηκε στο πλαίσιο της μπιενάλε είναι το Χίλιοι ήχοι από το όρος Ίδη του Νίκου Αρβανίτη και πρόκειται για μια κασέτα που με τις δυο πλευρές της και τη θήκη της αποτελεί μια τρίπτυχη αντιμετώπιση του φυσικού τοπίου και της τεχνικής διαμεσολάβησης του. Η επιλογή της κασέτας σαν μέσο καταγραφής γίνεται με στόχο την αναδρομή σε τεχνολογίες περιπατητικής καταγραφής ήχου και ακρόασης ενώ αναπόφευκτα αναφέρεται και σε πρακτικές διανομής μουσικής και καλλιτεχνικού περιεχομένου μέσα από ανοιχτά, ερασιτεχνικά και πειρατικά μοντέλα διανομής.

Μέσα από το υβριδικό φανζίν Φαράσι, η Πρώτη, τελευταία και παντοτινή μπιενάλε του Ψηλορείτη διανέμει ένα έργο ελεύθερα για αναπαραγωγή και ακρόαση. Κατεβάζεις τις δυο πλευρές της κασέτας από τα ισάριθμα QR codes και τα αντιγράφεις σε μια κασέτα εξήντα λεπτών (αν βρεις). Κόβεις το μισό τεύχος και το διπλώνεις για να φτιάξεις το εξώφυλλο.

Καλή ακρόαση.

Σάρωσε τον κωδικό ταχείας απόκρισης για να κατεβάσετε τον ήχο της κασέτας σε αρχείο mp3

Scan the QR code to download the tape sound as an mp3 file

Πλευρά Α

A Side

1. Parking at the end of the road
2. À bout de soufflé
3. Chasing a bee
4. Saddle
5. Who the bell tolls

1. Παρκάροντας στο τέλος του δρόμου
2. À bout de soufflé
3. Κυνηγώντας μια μέλισσα
4. Διάσello
5. Who the bell tolls

Πλευρά Β

B Side

1. Αιθέρες
2. Το μητάτο του Ψηλορείτη
3. Περπατώντας τα εδάφη
4. Σβούροι
5. Καρδιοχτύποι
6. Ωδικά και μη πτηνά
7. Κουδούνες και αίγες

1. Aethers
2. The Psiloritis metatun
3. Walking on grounds
4. Bumblebees
5. Heartbeats
6. Songbirds or not
7. Bells and goats

ΝΙΚΟΣ ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ
ΧΙΛΙΟΙ ΗΧΟΙ ΑΠΟ ΤΟ ΟΡΟΣ ΙΔΗ

ΝΙΚΟΣ ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ
A THOUSAND SOUNDS FROM MOUNT IDA

Η ΠΡΩΤΗ ΤΗ
ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ FIRST
ΚΑΙ ΠΑΝΤΟΤΙΝΗ AND LAST
ΜΠΙΕΝΑΛΕ ΤΟΥ ΨΗΛΟΡΕΙΤΗ AND ALWAYS
PSILORITIS BIENNALE

ΝΙΚΟΣ ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ
ΧΙΛΙΟΙ ΗΧΟΙ ΑΠΟ ΤΟ ΟΡΟΣ ΙΔΗ

ΝΙΚΟΣ ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ
A THOUSAND SOUNDS FROM MOUNT IDA

Πλευρά A Side

1. Παρκάροντας στο τέλος του δρόμου
/ Parking at the end of the road
2. À bout de soufflé
3. Κυνηγώντας μια μέλισσα
/ Chasing a bee
4. Διάσελο / Saddle
5. Who the bell tolls

Πλευρά B Side

1. Αιθέρες / Aethers
2. Το μητάτο του Ψηλορείτη
/ The Psiloritis metatum
3. Περπατώντας τα εδάφη
/ Walking on grounds
4. Σβούροι / Bumblebees
5. Καρδιοχτύποι / Heartbeats
6. Ωδικά και μη πτηνά
/ Songbirds or not
7. Κουδούνες και αίγες
/ Bells and goats

#

Νίκος Αρβανίτης
Χίλοι ήχοι από το όρος Ίδη

Την βάση των σκέψεων μου κατά την ανάπτυξη της ιδέας και υλοποίησης ενός νέου ηχητικού έργου για την Πρώτη, τελευταία και παντοτινή μπενάλε του Ψηλορείτη αποτέλεσε η φαντασίωση των διαφορετικών φάσεων της διαδικασίας αυτής της περιπατητικής εκθεσιακής/ επιμελητικής πρακτικής. Ο επιμελητής κατά την ανάβασή του δεν κουβαλά αντικείμενα ή σχέδια για την εγκατάσταση και υλοποίηση ενός έργου, αλλά μια συσκευή καταγραφής ήχου και οδηγίες για την συλλογή χλωρίδας που μετέπειτα θα αποτελέσουν τεκμήρια της διαδικασίας και της διαδρομής. Το υλικό επιστρέφει στην Αθήνα και η διαδικασία της ανάπτυξης και παραγωγής του έργου έπεται της επίσκεψης στο κρητικό βουνό. Η ακρόαση και επισκόπηση του υλικού με καθιστά κατά φαντασία συνταξιδιώτη και συνπεριπατητή.

Το ηχητικό έργο διαρθρώνεται σε δύο μέρη:

Το πρώτο αποτελείται από επιλεγμένα αποσπάσματα των ηχογραφήσεων πεδίου τα οποία αναπτύσσονται ακολουθώντας χρονικά την εξέλιξη της ανάβας του επιμελητή στον Ψηλορείτη. Οι ηχογραφήσεις της ανάβας του πρώτου μέρους δεν αποτελούν τυπικές ηχογραφήσεις πεδίου αλλά εστιάζουν στην περιπατητική διαδικασία. Οι ήχοι του φυσικού περιβάλλοντος συνυπάρχουν σε δεύτερο επίπεδο με τους ήχους του ανθρώπινου σώματος και της κοπιαστικής κίνησης στο τοπίο.

Το δεύτερο μέρος αποτελείται από συνθέσεις οι οποίες επιχερούν να αφηγηθούν μια ενδεχόμενη κατάβαση. Για το δεύτερο μέρος επιλέγω χαρακτηριστικούς ήχους και κυρίαρχα μοτίβα από τις ηχογραφήσεις πεδίου, τα απομονώνω δημιουργώντας ηχητικά αντικείμενα και τα αναπτύσσω σε αφηγηματικές ηχητικές συνθέσεις θέτοντας τα σε διάλογο - άλλοτε συμπληρωματικά και άλλοτε αντιθετικά - με μουσικές φράσεις, ηχητικές ατμόσφαιρες και ρυθμούς παραγόμενους από συνθεσάιζερ. Οι γεννήτριες ήχου των συνθεσάιζερ κορδίζονται στις συχνότητες των ηχητικών αντικειμένων και οι τεχνητά παραγόμενοι ρυθμοί συγχρονίζονται με τους ρυθμούς των ηχογραφήσεων πεδίου. Όπως το περιπατητικό εγχείρημα έτσι και η ηχητική σύνθεση ακολουθεί διαδικασίες σχεδιασμού και προγραμματισμού και περιέχει ως αναπόσπαστο κομμάτι της μεθοδολογίας της σύνθεσης τις αναπάντεχες ηχητικές δράσεις και συμβάντα που προκύπτουν αυτοσχεδιαστικά και σε ανάδραση με το πρωτογενές υλικό των ηχογραφήσεων πεδίου.

Νίκος Αρβανίτης
Φεβρουάριος 2023

Now I don't need no album rack
I carry my collection over my back
Bow Wow Wow - C30, C60, C90 Go

Η κασέτα μαγνητικής ταινίας ήχου κυριάρχησε ως μέσο ερασιτεχνικής ηχογράφησης και επαγγελματικής μουσικής κυκλοφορίας τη δεκαετία του 1980, ενώ ήδη κυκλοφορούσε στην αγορά από το 1962. Η ανταγωνιστική εμπορική τεχνολογία ήταν η κασέτα 8-track, που αρχικά είχε μεγαλύτερη αποδοχή καθώς δεν χρειαζόταν το ενσπληντικό γύρισμα από τη μια πλευρά στην άλλη και μπορούσε να παίζει αδιάκοπα. Το 1979 όμως αλλάζουν οι ισορροπίες με την κυκλοφορία του walkman: λίγο μεγαλύτερο από κασέτα, χωρίς την ενεργοβόρα φασαρία των boombox και λειτουργώντας αποκλειστικά με τη χρήση ακουστικών, επέτρεπε σε ένα μουσικόφιλο να περιπλανιέται με τις κασέτες του για ώρες μέσα στο δικό του ηχητικό τοπίο. Η κασέτα άνοιξε παράλληλα το δρόμο και για την οικιακή ηχογράφηση: πέρα από τα demo tapes κάθε μουσικής σκηνής, υπήρχε πλέον η δυνατότητα ηχογράφησης καθημερινών συμβάντων όπως συνομιλιών, οικογενειακών εορτών, φιλικών μαζώξεων, ή ακόμα και του γαυγίσματος ενός σκύλου. Η στις 11:30 της 24ης Φεβρουαρίου ο πράκτορας Ντέηλ Κούπερ εισερχόμενος στην πόλη Twin Peaks θα ηχογραφούσε μια προσωπική σημείωση στην Νταϊν. Αυτή η φορητότητα της ηχογράφησης ίσως επηρέασε τον τρόπο που ακούμε περισσότερο από την φορητή ηχητική σφαίρα του walkman, καθώς η αλλαγή της θέσης του μικροφώνου επηρεάζει άμεσα το τι καθίσταται ακρόασιμο.

The high one was your nervous system in operation.
The low one was your blood in circulation.
John Cage, *Indeterminacy*, για τους δύο ήχους που άκουσε σε ανηχικό θάλαμο.

Φτάνεις από την πόλη στο βουνό μετά από δυο ώρες οδήγησης. Σβήνεις την μηχανή του αυτοκινήτου και ξαφνικά νιώθεις την απουσία δυνατών ήχων. Η απόλυτη σιωπή όμως είναι μια αισθητική αδυνατότητα: ακόμα και σε έναν ανηχικό θάλαμο ή σε κενό αέρος, ακούς τους ήχους του σώματος σου. Στο βουνό νομίζεις ότι δεν υπάρχουν ανθρωπογενείς ήχοι. Όμως το μικρόφωνο καταγράφει τα κουνούνια από τα κατσίκια που φεύγουν επειδή ήρθες εσύ, καταγράφει τα πουλιά που ειδοποιούν άλλα πουλιά ότι πλησιάζεις, καταγράφει τα έντομα που πετάνε γύρω σου για να σε αποφύγουν. Αφού διώξεις όλα τα άλλα έμφυχα από την περιοχή σου, συνεχίζεις να ηχογραφείς την ανάσα σου, τους χτύπους της καρδιάς σου και τα βήματα σου που συνθλίβουν την βλάστηση.

Το έργο του Νίκου Αρβανίτη *Χίλοι ήχοι από το όρος Ίδη* είναι για ένα τρίπτυχο δυο πλευρών μιας κασέτας και ενός φυτολογίου. Προτείνεται για ακρόαση κατά την ανάβαση και κατάβαση σε βουνό ή και για περπάτημα στην πόλη, για εμπύθιση σε ένα μετακινούμενο τοπίο και ενδεχομένως για ταύτιση με τον ασθμαίνοντα ορειβάτη.

Σταμάτης Σχιζάκης
Ιούλιος 2022 - Φεβρουάριος 2023

#

Nikos Arvanitis
A Thousand Sounds from Mount Ida

The thoughts behind the development, idea and realization of a new sound work for *The First and Last and Always Psiloritis Biennale* were founded in daydreaming about the different stages of the process of this walking exhibition/curating practice. The curator during the trip will not carry objects or plans for the installation and realization of a work but a sound recording device and directions for the collection of flora that will later consist of the documents of the process and the path. The material will return to Athens and the process of development and production of the work is following the visit to the Cretan mountain. Listening and viewing those documents appoints me as an imaginary co-traveler and co-walker.

The sound work consists of two parts:

The first is a selection of excerpts from the field recordings that develop following the temporal progress of the curator's ascent to the peak of Psiloritis. The recordings of the first part are not typical field recordings but instead focus on the walking process. The sounds of the natural environment coexist in a deeper layer with the sounds of the human body and the fatiguing movement in the landscape.

The second part is a series of compositions aiming to narrate a possible descent. For the second part I choose characteristic sounds and dominating motifs from the field recordings, which I isolate in order to create sound objects and I develop narratives in sound composition, in dialogue, complementary or in contrast with musical phrases, sonic atmospheres and rhythms from synths. The sound generators of synthesizers are tuned to the sound objects and the artificially generated rhythms are synchronized with the rhythms of the field recordings. As the walking project so the sound composition is following processes of design and scheduling and contains as an integral part of its composition methodology the unexpected sound acts and events that result as feedback from and as an improvisation with the original material recorded in the field.

Nikos Arvanitis
February 2023

Now I don't need no album rack
I carry my collection over my back
Bow Wow Wow - C30, C60, C90 Go

The magnetic tape compact cassette dominates as a medium of amateur recording and for commercial music release in the 1980s, whereas it has been commercially available since 1962. The competing technology was the 8-track tape, used widely as it could play indefinitely without reversing from one side to another. In 1979 the release of the walkman tips the scale in favor of the cassette: just a bit larger than a single tape, functioning exclusively with the use of headphones and without the energy consuming noise of the boomboxes, the walkman allowed someone to wonder for hours with his tapes within a private sound sphere. The tape also paved the way for home recordings: apart from demo tapes from the scene of every music genre, there was the capability of recording daily events like family celebrations, friendly gatherings, every day discussion or simply the barking of a dog. Or, at 11:30 of the 24th of February, private Dale Cooper entering the town of Twin Peaks recorded a private message to Diane. This portability of recording maybe effected the way we listen more than the portability of listening, since the position of the microphone immediately affects what is audible.

The high one was your nervous system in operation.
The low one was your blood in circulation.
John Cage, *Indeterminacy*, for the two sounds he listened in an anechoic chamber.

You reach the mountain after driving two hours from the city. You kill the car engine and suddenly you feel the lack of loud sounds. Complete silence is an aesthetic impossibility, as even in an anechoic chamber or in a vacuum you still listen the sound of your body. In the mountain you may believe that there are no anthropogenic sounds. On the contrary, the microphone records the bells of goats running away from you, records birds signaling other birds of your presence, records insects flying to avoid you. After scaring away all animate beings from your area, you continue to record your breath, your heartbeat and your steps stepping over brushwood.

Nikos Arvanitis' *A Thousand Sounds from Mount Ida* is a triptych consisting of the two sides of a tape and a herbarium. It is suggested for listening during ascending or descending a mountain or of a walk in the city, for immersing in a moving sound scape and for a potential identification with a panting climber.

Stamatis Schizakis
July 2022 - February 2023